

Chương 700: Ludwig (2) - Hướng Đến Nơi Biển Khơi (Số từ: 3827)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

07:17 AM 05/02/2024

Người đàn ông tỉnh dậy sau giấc mơ và thấy trời đã sáng.

Anh chỉ đơn thuần là chịu đựng.

Anh đã sống được 5 năm sau thời gian đó, trong thời gian đó anh phải gánh chịu gánh nặng của cả cuộc đời.

Không vỡ vụn.

Không rơi xuống. Người đàn ông mà công việc cả đời là không bao giờ gục ngã, giờ đây sống một cuộc đời vô định hướng trong sứ mệnh cuối cùng là không bao giờ sụp đổ.

Không biết đi đâu.

Không thể định cư ở bất cứ đâu.

Anh bước đi trên một con đường dài vô tận, không biết là chạy hay tiến.

Một kẻ lang thang đi tìm kẻ lang thang không thể đạt tới, kẻ lang thang vĩnh cửu.

Vai trò được trao cho Tông đồ Dũng cảm và là chủ nhân của Thánh tích cuối cùng chỉ có vậy.

Mặc dù mọi thứ đã mờ dần nhưng ngọn lửa vẫn chưa bị dập tắt.

Chỉ cần nó không tắt, nó có thể cháy.

Đang ôm trong tay vật phẩm quan trọng và nguy hiểm nhất trên thế giới.

Không tiết lộ cho bất cứ ai rằng anh sở hữu nó.

Anh bước đi không mục đích và đôi khi nghỉ ngơi.

Người đàn ông lặng lẽ nhìn lên bầu trời.

Giữa vô số ảo giác, anh căng tai ra để nghe những gì bây giờ gần như không thể nghe được.

Như thể đang cố gắng lắng nghe âm thanh của thế giới.

Đã bao nhiêu thời gian trôi qua?

“Này anh!”

Anh nhìn thấy cô gái ngây thơ, tinh nghịch và dịu dàng đang chạy về phía mình.

Anh đã ở ngôi làng vô danh này bao nhiêu ngày rồi?

Anh không thể nhớ rõ.

Tuy nhiên.

Đã đến lúc phải rời xa ngôi làng nơi cô gái dễ thương, đáng yêu, dịu dàng và tinh nghịch sinh sống.

"Hôm nay tôi cũng mang theo xúc xích."

Cô gái với vẻ mặt rạng rỡ đưa ra một chiếc bánh sandwich xúc xích. Người đàn ông lắc đầu.

"Sandy."

"...Vâng?"

Lần đầu tiên kể từ khi đến làng, người đàn ông gọi tên cô gái.

Ánh mắt của người sắp chết quay trở lại, và người đàn ông được hồi sinh đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Người đàn ông luôn cúi xuống, luôn ở ngang tầm mắt với cô gái.

Nhưng bây giờ, sự khác biệt về chiều cao giữa người đàn ông đang đứng và cô gái là rất đáng kể.

Khi cô gái duỗi thẳng tấm lưng cong của mình, cô ngược nhìn anh, miệng há hốc, ngạc nhiên trước chiều cao của anh.

Đối với Sandy, người đàn ông này dường như đã trở thành một con người hoàn toàn khác.

Người đàn ông nhìn xuống cô gái và nói.

"Hãy nói với dân làng."

"Nói với họ... cái gì cơ?"

Cô tự hỏi ý anh là gì.

"Bảo họ đừng ra ngoài cho đến khi mặt trời lặn, dù có chuyện gì xảy ra đi nữa."

Người đàn ông đó thật kỳ lạ.

Sandy biết anh thật kỳ lạ.

Nhưng thực sự.

Cô không biết anh kỳ lạ đến mức nào.

Người đàn ông bắt đầu bước đi đâu đó trong im lặng.

Từ đâu đó, tiếng vó ngựa truyền đến tai người đàn ông xa xa.

Sandy không biết người đàn ông này có ý đồ gì khi nói ra những lời đó.

Nhưng vì lý do nào đó, anh ấy có vẻ nghiêm túc.

Giống như cô đã hét lên tứ phía khi phải cứu người đàn ông bị ngã, lần này Sandy cũng hét lên như vậy.

Sandy không chỉ nói với họ: “Người lang thang bảo đừng ra ngoài”.

Đó có thể chỉ là một tuyên bố kỳ lạ và sẽ không ai tin điều đó.

Vì vậy, Sandy đã nghĩ ra một kế hoạch.

Cô nói một con quái vật đã xuất hiện gần làng.

Và họ không nên đi ra ngoài.

Cô hét lớn.

May mắn thay, ngay cả kẻ nghịch ngợm khét tiếng Sandy cũng chưa bao giờ nói đùa về quái vật trước đây.

Khi nhắc đến quái vật, dân làng sợ hãi đóng cửa lại.

Một số người hỏi Sandy loại quái vật nào đã xuất hiện. Sandy không biết chính xác nhưng nói rằng đó là một con quái vật có vẻ ngoài đáng sợ và hung ác, họ nên im lặng cho đến khi nó đi qua.

Tuy nhiên, cha mẹ Sandy lại cho rằng Sandy đang chơi một trò đùa độc ác khác.

Vào thời điểm họ quyết tâm đánh Sandy một trận thật đẹp lần này:

***Thump! Thump! Thump! Thump! Thump!**

Từ xa, một âm thanh sấm sét không thể nhận ra bắt đầu truyền đến họ.

Họ không biết liệu đó có phải là quái vật hay không.

Nhưng biết có chuyện khủng khiếp đã xảy ra, cha mẹ Sandy đã đem Sandy trốn vào trong nhà.

Dân làng không biết chính xác chuyện gì đang xảy ra.

Tuy nhiên, tiếng sấm ngày càng lớn và càng đến gần ngôi làng.

Khi nó ngày càng gần hơn,

Từ lúc có thứ gì đó dường như đã đến làng:

*Whinnying!

Tiếng ngựa sắp chết.

-Arggh!

"Cái, cái đó là cái gì...?!"

Âm thanh của người sắp chết.

Làm mọi người ù tai trong sợ hãi.

Khi tiếng la hét lắng xuống, tất nhiên, Sandy là người lao ra khỏi nhà trước, vượt qua sự ngăn cản của cha mẹ cô.

Màn đêm đã buông xuống.

Sandy, người đã điên cuồng chạy đến nơi từng nghe thấy tiếng la hét và âm thanh của cái chết, đã nhìn thấy nó từ rìa ngôi làng, vốn đã bị bao phủ trong bóng tối.

Ngựa chết.

Người chết.

Và rải rác quân lính.

Ở giữa họ, một người đàn ông cụt tay đứng, tắm trong ánh trăng nhợt nhạt.

Ngọn giáo vàng trong tay trái của anh.

Người đàn ông trông quá yếu đến mức không thể bẻ gãy dù chỉ một cành cây, đã giết chết hàng chục kỵ binh.

“Này anh...?”

Dù có trái tim mạnh mẽ và khả năng chịu đựng cao trước những điều khác thường nhưng Sandy không khỏi suy sụp khi chứng kiến cảnh tượng đó.

Theo tiếng gọi của Sandy, ngọn giáo vàng trong tay trái của người đàn ông biến mất như một ảo ảnh, như thể nó chưa từng tồn tại ở đó.

Người đàn ông từ từ tiến lại gần Sandy, người đang run rẩy ngồi xuống.

"Aa Aa..."

Sau đó, người đàn ông cúi xuống cẩn thận để ngang tầm mắt của Sandy.

Với đôi mắt nhắm chặt, người đàn ông nói: “Chúng là kẻ cướp.”

"..."

"Tôi nhìn thấy ngôi làng xa hơn về phía tây từ đây bị chúng cướp bóc. Sau đó, chúng giết hại dã man mọi người trong làng. Trẻ em, người già, tất cả mọi người."

"..."

“Tôi không có ý định quan tâm đến chuyện đó. Việc của một tên cướp... Đó không phải việc của tôi.”

Người ta không thể quan tâm đến mọi vấn đề của thế giới.

Nhưng người đàn ông vẫn ở lại ngôi làng này.

Ngay cả khi mọi người cho anh những gợi ý.

Và đôi khi là những lời đe dọa.

Không một lời.

Anh ngồi trong góc nhà kho, chờ đợi điều gì đó.

Không phải vì người đàn ông mở mắt không thể nhìn thấy sự tồn tại của bọn cướp.

“Sandy.”

“Thần linh... không có phần thưởng nào cả.”

“Sống tử tế hay sống có đạo đức.”

"Không mang lại hạnh phúc, cũng không có phần thưởng được ban tặng."

“Đó là lý do tại sao có nhiều trường hợp đau khổ hơn.”

Người đàn ông đặt tay lên đầu Sandy.

Như Sandy thỉnh thoảng vẫn làm khi cô cảm thấy có lỗi và đáng thương cho người đàn ông đó.

Bàn tay tưởng như của người chết giờ lại to và ấm áp đến thế.

Sandy ngơ ngác nhìn người đàn ông.

"Nhưng đôi khi có phần thưởng cho việc làm tốt."

"Vì tử tế."

"Đôi khi cần có phần thưởng chỉ vì lý do đó."

"Mặc dù nó không phải lúc nào cũng được đưa ra."

“Nếu sống như vậy thì đôi khi sẽ có những điều tốt đẹp”.

"Vì vậy, ít nhất một chút, mọi người có thể khẳng định lòng tốt."

“Trên đường có một người ăn xin bản thủ đang hấp hối. Một cô gái trẻ không đành lòng đứng nhìn đã giúp đỡ người đàn ông đó.”

"Rõ ràng, tên ăn xin đó đã đẩy lùi tất cả những tên trộm đang có ý định tấn công ngôi làng..."

“Chà, một câu chuyện khó tin như vậy cũng chẳng có hại gì cả.”

Một người có thể bị bỏ qua.

Một người có thể bị bỏ mặc cho đến chết mà không cần quan tâm.

Một cô gái không đành lòng nhìn thấy người như vậy liền đi vòng quanh khu phố la hét ầm ĩ.

Và cô gái lạ đó đã tận tình chăm sóc người ăn xin.

Cô cung cấp bữa ăn cho anh.

Tắm sạch cho anh.

Cạo râu.

Và trở thành bạn đồng hành của anh.

Đó là sự đền đáp cho lòng tốt của cô gái.

Người đàn ông không có hứng thú với những tên trộm.

Tuy nhiên, anh không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đáp lại lòng tốt mà cô gái đã dành cho anh bằng những gì anh có thể làm được.

Biết bọn trộm sẽ tới nơi này, anh không khuất phục trước lời khuyên của dân làng mà lặng lẽ canh giữ chuồng ngựa.

Cuối cùng, dân làng cũng tốt bụng.

Mặc dù họ đã gợi ý nhưng họ không dùng gậy đuổi anh đi.

Tấm lòng của mọi người trong làng, khiến họ không khỏi cảm động.

Và sự tinh nghịch nhưng lại hiền lành của Sandy.

Để trả ơn cho cô, người ăn xin đã ở lại chuồng ngựa một thời gian dài, không hề có ý định rời đi.

“Sandy...”

"Tôi xin lỗi."

“Vì đã để cô chứng kiến một cảnh tượng khủng khiếp như vậy...”

“Đó là lý do tại sao tôi bảo cô đừng ra ngoài...”

Nhưng không thể làm gì được nếu cô gái chứng kiến cảnh tượng đó.

Người đàn ông cẩn thận đưa tay chạm vào má Sandy.

"Cảm ơn."

"Sau này cô không cần phải như thế này."

"Nhưng lòng tốt của cô... Nó khiến tôi cảm thấy vui mừng lần đầu tiên sau một thời gian dài..."

"Tôi hy vọng cô hiểu."

Sau khi vuốt ve má cô vài lần, người đàn ông từ từ đứng dậy.

Sandy vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra.

Cô không biết người đàn ông đó là ai.

Tuy nhiên.

Bởi vì Sandy đã cứu được ai đó.

Thông qua cái chết của một số người.

Ngôi làng đã được cứu.

Cô gái nói với bóng lưng của kẻ lang thang đang chuẩn bị rời đi mà không nói một lời.

“Này anh.”

Nghe tiếng cô gái gọi, người đàn ông dừng lại.

“Anh định đi đâu?”

Không quay sang câu hỏi mơ hồ của cô gái, người đàn ông trả lời.

Ở đâu đó, anh đang tìm kiếm thứ gì đó.

Không biết nơi đó ở đâu, anh lang thang không mục đích.

"Nơi yên nghỉ vĩnh hằng."

Và như vậy, trong khi đi bộ.

Gửi đến những sinh vật quan trọng nhất nhưng cũng buồn nhất trên thế giới.

Kẻ lang thang của cõi vĩnh hằng khởi hành đi tìm vùng đất có thể mang lại sự yên nghỉ vĩnh cửu.

Kẻ lang thang vĩnh cửu bước đi không mục đích, tìm kiếm vùng đất an nghỉ.

Thậm chí không biết nó ở đâu hoặc liệu nó có tồn tại hay không.

Trước mặt người đàn ông bắt đầu bước ra khỏi rìa làng mà không hề có kế hoạch gì.

Dưới ánh trăng, có hai cái bóng.

Một người đang đứng, còn người kia đang ngồi trên mép một tảng đá.

Người đàn ông lặng lẽ dừng lại trước những cái bóng đó.

“Đã lâu không gặp, Ludwig.”

Một khuôn mặt mờ ảo nhìn qua tầm nhìn mờ.

Một giọng nói xa xăm.

Ludwig nhớ lại khuôn mặt và giọng nói đó.

Mái tóc đỏ của cô, thậm chí có thể nhìn thấy dưới ánh trăng.

"Scarlett?"

Người bạn thân yêu của anh đang đợi anh dưới ánh trăng.

Và đằng sau cô.

Một sinh vật mà danh tính của nó chỉ có thể được xác định bằng cặp sừng.

“Lâu rồi không gặp.”

Kẻ thống trị lục địa.

Ma Vương.

"Reinhardt..."

Sinh vật có cái tên có thể nghe thấy ở khắp mọi nơi đang ngồi trên rìa tảng đá, nhìn Ludwig.

"Điều gì mang cậu đến nơi này?"

Gần như theo bản năng, một ngọn giáo vàng xuất hiện trong tay trái của Ludwig.

"...Đó có phải là Alixion không?"

"..."

"Thư giãn đi. Cậu có nghĩ rằng tôi đến đây để chiến đấu không?"

Hoàng đế giơ cả hai tay lên tỏ ý không có ý thù địch.

Làm sao anh ấy tìm được tôi?

Mặc dù Ludwig rất tò mò nhưng trên thực tế, điều đó có thể không thành vấn đề.

Đối thủ của anh là kẻ thống trị lục địa.

Cuối cùng, bất cứ điều gì anh ta tìm kiếm sẽ được tìm thấy.

Nếu anh ta trải rộng chuỗi sự trùng hợp đủ rộng và đợi ai đó vướng vào nó, cuối cùng anh ta sẽ tìm được thứ mình muốn.

Cuối cùng, Ludwig đơn giản bị mắc vào sợi dây xích đó.

“Rốt cuộc đó là cậu phải không?”

Ma vương trầm giọng nói.

Chính xác hơn, anh đang chăm chú nhìn vào chiếc vòng cổ giấu bên dưới quần áo của Ludwig.

"..."

Ludwig không trả lời.

Nhưng ánh mắt của đối phương dường như biết tất cả mà không hề nghe thấy câu trả lời.

"Đã cứu mạng tôi, tại sao lại biến mất, dù không thể tỏ ra tôn trọng?"

“Bởi vì tôi không cứu cậu vì tôi cho rằng cậu đúng.”

Trước lời nói của Ludwig, Reinhardt thở dài.

"Đúng vậy, cậu đã cứu tôi một mạng, nếu như tôi lãng phí, cậu sẽ quay lại lấy nó."

Cho rằng vì anh còn sống nhờ có Ludwig nên Ludwig có quyền lấy mạng anh.

Reinhardt thêm những lời như vậy.

"Nhưng cậu có thể chịu đựng được điều đó không?"

Trước những lời của Reinhardt, Ludwig nhìn chăm chăm vào Hoàng đế với vẻ mặt cứng rắn.

Anh chưa bao giờ nghĩ rằng mình có thể chịu đựng được điều đó.

Mỗi khoảnh khắc đều như địa ngục, nhưng anh vẫn chưa gục ngã.

"Có vẻ như tôi nên là người nhận nó."

"..."

"Cậu không có lý do gì để giữ nó cả."

"..."

"Dù tôi có nghĩ thế nào đi chăng nữa thì việc tôi có nó là đúng đắn."

Ai đó phải gánh chịu gánh nặng của Viên đá Linh hồn, nếu để yên sẽ trở thành thảm họa.

Ludwig đã liên tục chiến đấu chống lại nó trong thời gian thực.

Đó là gánh nặng lớn nhất trên thế giới.

Ludwig đang gánh lấy tội lỗi của người khác.

Vì vậy, việc Hoàng đế cho rằng mình nên gánh chịu thay vì Ludwig là điều hợp lý.

"Tôi không thể để cậu, người có mạng sống quý giá như vậy, có được thứ như thế này."

Không phải vì Hoàng đế nói đúng mà Ludwig đã cứu anh ta.

Nhưng hẳn cũng không thể để Hoàng đế gánh chịu gánh nặng như vậy.

Như thế biết rằng Ludwig sẽ đưa ra câu trả lời như vậy.

"Vậy cậu định sống như thế này đến hết đời, lang thang khắp thế giới như một kẻ du mục rồi chết à?"

"Không phải chuyện của cậu."

"Ít nhất hãy từ bỏ lối sống này đi? Không khó để làm cho cuộc sống của cậu thoải mái hơn và nếu cậu không thừa nhận điều đó, tôi ước cậu nhận ra tầm quan trọng của chính mình."

Không cần phải đi lang thang xung quanh.

Cách đây không lâu, anh suýt chết vì ngã gục trên đường.

Trước lời khuyên của Hoàng đế về việc sống thoải mái hơn, Ludwig lắc đầu.

"Tôi phải tìm kiếm."

"..."

"Họ không phải là quái vật... Họ chỉ là những sinh vật buồn bã không còn lựa chọn nào khác ngoài việc trở thành quái vật."

"..."

"Vì vậy, tôi có nhiệm vụ phải tìm cách cho họ an nghỉ. Và nhiệm vụ đó là của tôi."

Họ không phải là những sinh vật dễ bị thanh trừng hay là gánh nặng để người khác gánh chịu.

Họ chỉ đơn giản là những nhân vật đáng thương không thể tìm được sự nghỉ ngơi.

Anh phải tìm cách cho họ nghỉ ngơi.

Đó là lý do tại sao Ludwig tìm kiếm một nơi mà anh thậm chí còn không biết là có tồn tại.

Scarlett buồn bã nhìn Ludwig, bị dày vò bởi nỗi ám ảnh của anh.

Hoàng đế chăm chú nhìn Ludwig.

“Cậu vẫn buồn bã như ngày nào.”

Hoàng đế đã đoán trước được việc Ludwig sẽ từ chối mọi đề nghị của anh.

“Hãy để tôi đưa ra một đề nghị khác.”

"Tôi không có ý định chấp nhận bất cứ điều gì."

“Cậu đã bao giờ nghĩ đến việc tìm kiếm 'Nơi tận cùng thế giới' chưa?"

"Cái gì?"

—Nơi Tận Cùng Của Thế Giới.

Đôi mắt của Ludwig mở to trước lời đề nghị bất ngờ. Anh không có ý định chấp nhận bất cứ điều gì, nhưng đây là một yêu cầu mà anh không bao giờ có thể tưởng tượng được.

“Tôi hiện đang cố gắng tìm hiểu phạm vi của thế giới này.”

“Chúng tôi không biết liệu lục địa này có phải là lục địa duy nhất hay còn có những lục địa khác nữa.”

"Đó là lý do tại sao tôi đã chuẩn bị một cuộc thám hiểm từ lâu để tìm hiểu."

“Chúng tôi sắp khởi hành.”

"Ai biết đâu được?"

"Có lẽ cậu sẽ tìm thấy những gì cậu đang tìm kiếm ở đó."

"Thần Lực, ma thuật và Siêu nhiên."

"Ngoài những điều đó, có thể còn có một sức mạnh khác có thể biến điều không thể thành có thể."

Một vùng đất an nghỉ.

Liệu một nơi như vậy có thực sự tồn tại?

Có thể có một thế giới khác ngoài lục địa này?

Sau khi trở thành người thống trị lục địa, Ma vương tìm cách khám phá xem liệu có một thế giới khác ngoài sự tồn tại đã biết hay không.

Bên lề của câu chuyện.

Cũng như luôn luôn có những ranh giới, một cái gì đó có thể tồn tại ở những vùng rìa bên ngoài đại dương của lục địa này.

Anh muốn tìm nó.

Ludwig nhìn chăm chăm vào Ma vương.

Như không chờ đợi câu trả lời, Ma vương lấy thứ gì đó ra khỏi túi.

Đó là một cuộn giấy ma thuật.

"Hãy sử dụng cái này nếu cậu quyết định đi."

Ludwig không thể hiểu hết rằng cuộn giấy dùng để Dịch chuyển tức thời đến một địa điểm cụ thể.

Ma Vương im lặng nhìn Ludwig.

"Chúng ta không có kiểu quan hệ mà chúng ta thích nhìn thấy mặt nhau. Đi đi."

Quả thực, họ không đủ thân thiết để có thể tham gia vào một cuộc trò chuyện dài dòng.

"Và nếu điều đó thực sự quá khó khăn đối với cậu, hãy để nó cho tôi. Tôi không yêu cầu nó mãi mãi, chỉ vài tháng. Nếu cậu chết, đó sẽ là một mất mát đối với tôi, cậu biết không?"

"Tôi sẽ nghĩ về nó."

Đã có một mục đích.

Ludwig nhận được ba lời đề nghị, hai trong số đó anh từ chối.

"Cuối cùng..."

Ma Vương nhìn Ludwig với ánh mắt buồn bã.

"Tôi xin lỗi. Vì tất cả."

Ludwig không biết tại sao Ma vương lại xin lỗi.

Anh ấy không phải là người nên nói lời cảm ơn sao?

Tại sao anh ấy lại nói xin lỗi?

Nhưng Ma Vương lại không nói gì nữa.

Scarlet với vẻ mặt buồn bã cúi đầu nhìn Ludwig.

*Loé!

Với tia chớp của Dịch chuyển tức thời, họ biến mất như thể chưa từng đến đó.

Ludwig ngơ ngác nhìn cuộn giấy trong tay.

—Nơi Tận Cùng Của Thế Giới.

Ma vương không bằng lòng và tìm cách làm gì đó.

Ngoài ra, có thể không có gì, hoặc có thể có thứ gì đó.

Tuy nhiên, ngoài thế giới được biết đến cho đến nay.

Sẽ có những khả năng khác.

Những gì không thể tìm thấy trên lục địa này có thể được tìm thấy ở bên ngoài thế giới.

Sẽ tốt hơn là lang thang không mục đích.

Ludwig không mất nhiều thời gian để quyết định.

*Loé!

Anh mở cuộn giấy ra và ánh sáng bao trùm cơ thể anh.

Khi ánh sáng biến mất và anh mở mắt ra.

Ludwig thấy mình đang ở trên một ngọn đồi nhìn ra bên cảng lớn.

Những con tàu đã ra khơi.

Đó là một hạm đội đang hướng tới Nơi Tận Cùng Của Thế Giới, mức độ của nó vẫn chưa được biết rõ.

Nó chắc chắn sẽ có quy mô chưa từng thấy trước đây.

Trong số những con tàu khổng lồ giống như những con tàu ở thế giới khác, Ludwig nhìn thấy những nàng tiên cá đang bơi dưới biển.

Và rồi, anh nhìn thấy nó.

Một khuôn mặt quen thuộc.

Một khuôn mặt mà anh không nghĩ mình sẽ gặp lại.

“Cậu tới rồi, Ludwig.”

Shaman biến mất.

"Detto...molian?"

Dettomolian đã ở đó.

Shaman, người có kiến thức và ý định luôn khó hiểu.

Điều đó chỉ có ý nghĩa khi một sinh vật nắm giữ sức mạnh vượt quá tầm hiểu biết của thế giới sẽ mở đường, mạo hiểm đến một nơi chưa biết, tìm kiếm thứ gì đó chưa biết, theo hướng mà một sức mạnh chưa biết đang chờ đợi.

"Đến bên kia của thế giới."

Dettomolian sẽ cùng Ludwig vượt qua ranh giới của những điều chưa biết.

"Hãy đi cùng nhau nhé."

Choáng ngợp trước đại dương bao la và vực thẳm phía xa, Ludwig nhìn chăm chăm vào hạm đội khổng lồ sẽ tiến về hướng bình minh và hoàng hôn.

<Trans Note>

Và từ đó cả hai hạnh phúc bên nhau :v

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

 Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading